

Naar endvidere Ministeren har ønsket, at Udvalget skulde bestemme sig til at foreslaa, at 2det Stykke af § 11 — det Stykke Maskinbeskyttelseslov, vi have foreslaaet optaget i nærværende Lov — skulde udgaa, har Udvalget ikke kunnet følge ham heri. Vi anse det for gavnligt og ønskeligt, at denne Bestemmelse findes, og navnlig den lille Ændring, vi have foreslaaet, at gaa op fra 16 til 18 Aar, er virkelig en god Reform. Ministeren har udtalt, at saa maatte det gaa paa Folketingets An- og Tilsvaer, og dertil ere vi fuldkommen villige.

Endelig havde Ministeren ønsket, at Begyndelsen af Forslagets § 18 blev ændret paa en saadan Maade, at det blev udtalt tydeligt, at Tilsynet med alt, hvad der findes i nærværende Lov, tilfaldt det instituerede Arbejds- og Fabriktilsyn og blev unddraget Sundhedsmyndighederne. Denne Formulering, som Ministeren bragte i Forslag, tiltalte ikke Udvalget sprogligt; der var ogsaa et enkelt tvivlsomt Spørgsmaal, der kunde rejses paa Grundlag af Formuleringen. Vi mente da at kunne blive staaende ved det nuværende, og Udvalget er ved endnu en Gang nøje at have overvejet Sagen, navnlig altsaa sammen med Ministeren, kommet til det Resultat, at virkelig det fulde Tilsyn med Overholdelse af nærværende Lov, bortset fra den i § 1, 2det Stykke, omtalte Gruppe af Forhold, udelukkende tilfalder Fabriktilsynet og altsaa virkelig — saa langt Bestemmelserne række — er unddraget Sundhedsmyndighederne.

Jeg gaar derefter over til den ændrede Formulering af Barselparagraffen, § 17. Den findes, som allerede nævnt, i vore Ændringsforslag 18, 19 og 20. Forholdet er da dette, at vore Forslag 18 og 19 svare til den ved 2den Behandling vedtagne Paragrafs 1ste og 2det Stykke, medens derimod Ændringsforslaget Nr. 20 er en 3die og ny Bestemmelse. Tanken i vore Ændringsforslag skyldes Indenrigsministeren, medens vi dog have formuleret dem selvstændig. Ærede Medlemmer ville se, at vi nu delvis ere gaaede tilbage til det oprindelige Forslags Regler om en fast, i Loven selv bestemt Tid, i hvilken den kvindelige Arbejder ikke maa indtræde i Arbejdet efter sin Nedkomst, nemlig 4 Uger. Men vi forbinde det paa en vistnok nu heldig Maade med Folketingets Forslag, nemlig, at hvis det ved Lægeattest kan godtgøres, at hun kan indtræde i Arbejde uden Skade for hendes eget eller Barnets Sundhed, skal hun have Lov der-

til. Jeg kan navnlig for mit eget Vedkommende, der steds har sympatiseret med det oprindelige Forslag, kun være glad ved, at det har lykkedes at samle Udvalget om denne ny Formulering. Mod den vedtagne Bestemmelse i 2det Stykke, at den Hjælp, der ydes i saadanne Tilfælde af det offentlige, ikke skal regnes som Fattighjælp, er der jo blevet indvendt fra forskellige Sider, at man derved kunde komme til at paalægge Kommunerne for store Byrder. Dette er sikkert blevet modvirket ved den ny Affattelse, vi have givet Paragraffen. For det første kan jo Hjælpen kun ydes „i det Tidsrum, i hvilket en Kvinde efter ovenstaaende Bestemmelse ikke har kunnet genindtræde i det omhandlede Arbejde“ — det vil altsaa sige højst 4 Uger. Og naar hun ikke har kunnet *genindtræde* — altsaa kun i det Tilfælde, at hun har været før i den Virksomhed og ikke kan genindtræde i samme Virksomhed — er der Grund til at yde hende en Hjælp, som ikke skal regnes som Fattighjælp. Og endelig vil Bestemmelsen i det af os foreslaaede ny Stykke ogsaa modvirke en Overbebyrdelse af Kommunerne paa dette Punkt. Ærede Medlemmer ville jo erindre, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendson) udtalte Ønsket om at udvide Barnefaderens Forpligtelser over for det uægte Barns Moder til ogsaa at rumme saadanne Forhold. Saaledes som jeg tidligere havde opfattet det ærede Medlems Anskuelser, maatte jeg tro, at hans Forslag vilde gaa en hel Del videre, end det vilde være mig og andre Medlemmer af Udvalget muligt at gaa med til. Det lykkedes os imidlertid — ham og mig — at enes om den Formulering, som nu foreligger, og jeg for mit Vedkommende kan kun anbefale Folketinget at stemme for den. Hvilken Opfattelse man ellers har af Forholdet mellem ægte og uægte Børn, tror jeg, at vi alle her i Folketinget nære den Anskuelse, at Barnefaderens Forpligtelse over for det uægte Barn og det uægte Barns Moder kan man ikke udstrække langt nok. Der er ingen Grund til at skaane ham i saadanne Forhold, og den Forpligtelse, vi her paalægge ham, er kun en meget naturlig videre Udvikling af den Forpligtelse, som vi sidste Gang lagde paa ham ved Loven af 3die April 1900. Da jeg har Grund til at tro, at vi ere nogenlunde enige i Udvalget herom, skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger angaaende § 7.

Derimod vender jeg mig nu sluttelig — jeg maa sige „derimod“, thi paa dette